

Arrest

nr. 133 784 van 25 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster legt op 23 september 2013 te Heers een verklaring van wettelijke samenwoning af met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 24 september 2013 dient verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 18 maart 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 24 maart 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.09.2013 werd ingediend door:

*Naam: [A.]
Voornaam: [A. E.]
Nationaliteit: Togolese
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar on- onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- verklaringen op eer door derden: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*
- ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*
- foto's dd. 27.04.2012, 13.06.2012 en 06.07.2013: deze foto's tonen aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert april 2012. Ze tonen echter niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, en zijn dan ook te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (...)'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches voor de maanden september-november 2013 waaruit blijkt dat hij in deze periode tewerkgesteld was via uitzendarbeid*

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden noch stabiel noch regelmatig zijn. De referentiepersoon is momenteel tewerkgesteld via interimarbeid. Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn, er slechts inkomsten van enkele

maanden worden aangetoond en er verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen wordt aangebracht, is met de voorgelegde documenten niet aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de procedure

Waar verzoekster vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissingen door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden genomen in het Nederlands dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het voorzorgsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij licht het middel toe als volgt:

“Attendu que la requérante expose, dans une première branche, que la partie adverse viole les dispositions vantées sous le moyen et particulièrement l'article 40 ter dès lors qu'elle considère que la

requérante est en défaut d'avoir établi de façon probante et valable qu'il se connaissait avec la personne belge rejointe depuis au moins deux ans.

Qu'il appert de noter que la requérante a fait la connaissance de son compagnon depuis 2011 ; et après s'être fréquentés pendant un certain temps, ils ont décidé de vivre ensemble en Belgique et d'officialiser leur relation à travers la déclaration de cohabitation légale.

Que les pièces produites démontrent à suffisance que la requérante et son partenaire se connaissaient depuis plus de deux ans et qu'ils se sont rencontrés plus de trois fois.

Que même si en termes de preuve du caractère durable et stable de leur relation, la requérante a notamment produit des déclarations de tiers que la partie adverse considère comme exclusivement déclaratives, ces déclarations étayées par d'autres documents probants sont suffisantes et pertinentes. Attendu que, dans une seconde branche, les dispositions invoquées ci-dessus imposent que les décisions administratives soient motivées de façon à faire apparaître la proportionnalité et l'adéquation des décisions emportant de lourdes conséquences juridiques.

Que lorsqu'une autorité administrative dispose, comme en l'espèce, d'un pouvoir d'appréciation, elle doit l'exercer et motiver en la forme sa décision en manière telle que l'intéressé soit informé des raisons qui l'ont déterminée à statuer comme elle l'a fait (Cons. État, arrêts n° 66.292 du 16 mai 1997, 69.157 du 24 octobre 1997, 75.628 du 28 août 1998, 80.549 du 1er juin 1999, 81.668 du 6 juillet 1999, 84.810 du 24 janvier 2000, 94.384 du 28 mars 2001, 117.645 du 27 mars 2003...).

Qu'en imposant la motivation formelle, la loi est de nature à renforcer le contrôle juridictionnel sur les actes administratifs, consacré par l'article 159 de la Constitution et organisé par l'article 14 des lois coordonnées sur le Conseil d'Etat (Cour d'arbitrage, arrêt 55/2001 du 8 mai 2001).

Que motiver une décision, c'est extérioriser dans son corps même ses prémisses logiques, en droit comme en fait ; c'est, de la part de l'auteur de l'acte, faire apparaître à l'intention des intéressés la justification de la mise en oeuvre de sa compétence en fonction d'une situation déterminée (Doc. parl., Sénat, n° 215.1 (S.E. 1988), p. 2).

Que la motivation qu'elles exigent consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision et doit être adéquate, quod non en l'espèce.

Qu'en l'occurrence, la motivation de la décision attaquée révèle que l'Office des Etrangers n'a pas effectué un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause et a a contrario manifestement procédé à une appréciation déraisonnable des éléments des dossiers.

Qu'en effet, il est difficile pour la requérante de comprendre la motivation inadéquate de la décision attaquée qui précise que la personne qui ouvre le droit au regroupement familial n'apporte pas la preuve de revenus suffisants, réguliers et stables, étant occupée dans le cadre de contrat de travail intérimaire.

Que l'on peut déduire de la jurisprudence de Votre Conseil que lorsqu'il ressort d'un dossier que, sur la base des documents produits, la personne rejointe travaille sous contrat intérimaire depuis plus d'un an sans interruption pour la même entreprise, ce travail intérimaire peut être pris en compte dans l'évaluation du caractère stable et régulier des moyens d'existence ; que pour pouvoir être acceptées dans le cadre du regroupement familial, les sommes perçues doivent également être suffisantes, c'est-à-dire représenter au moins 120 % du revenu d'intégration pour un cohabitant avec famille à charge. (CCE, arrêt n° 66 999 du 20 septembre 2011).

Que la requérante réfute la qualification précaire des revenus de son partenaire et estime que la condition de moyens de subsistance réguliers, suffisants et stables est rencontrée dès lors que son partenaire travaille depuis près de trois ans dans le cadre du même contrat de travail intérimaire pour la même société.

Que Monsieur [E. N'S.] preste effectivement pour la [SA B.] depuis 2011 dans le cadre d'un contrat intérimaire signé avec la SA START PEOPLE LIEGE ; qu'il promérite un salaire mensuel supérieur aux 1.307,85 euros requis par la loi du 15 décembre 1980.

Qu'il semble que l'objectif du législateur était d'exclure les seuls régimes d'assistance complémentaires du critère des "moyens de subsistance stables et suffisants".

Que les termes "réguliers" et "stables" tels que repris dans la loi impliquent en réalité une certaine exigence de durée.

Qu'en d'autres termes, en vertu du principe de bonne administration, il appartient à l'Office des Etrangers de vérifier si l'intéressé est en mesure de subvenir à ses propres besoins et à ceux de son partenaire durant une période assez longue sans dépendre de l'aide sociale.

Que partant, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation en considérant que le travail intérimaire du partenaire de la requérante ne lui procure pas une source de revenus lui permettant de disposer de moyens de subsistance stables, réguliers et suffisants.

Qu'en effet, dans le cadre d'un contrat de travail à durée déterminée, il est évident que plus sa durée est longue, plus le caractère stable et régulier des moyens d'existence peut être prouvé de manière convaincante.

Qu'en l'espèce, le statut de la personne qui ouvre le droit au regroupement familial en matière de droit du travail ne devrait pas avoir d'incidence dès lors que ce dernier est en mesure de présenter des fiches de salaire prouvant l'existence de revenus réguliers et suffisants pendant une période suffisamment longue, soit près de trois ans.

Qu'en outre, il convient de rappeler qu'afin de garantir l'effectivité du droit au regroupement familial, le droit européen exige que chaque situation fasse l'objet d'un examen individuel approfondi, quod non en l'espèce.

Qu'au vu de l'ensemble de ces éléments, il y a lieu de conclure en la violation des dispositions vantées sous le moyen."

3.1.2.1. In de uiteenzetting van het eerste middel worden de geschonden geachte bepalingen en beginselen enkel concreet betrokken op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het eerste middel wordt bijgevolg enkel onderzocht in het licht van deze beslissing.

3.1.2.2. Het staat niet ter discussie dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven in feite en in rechte van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De formele motiveringsplicht heeft niet tot gevolg dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken. De formele motiveringsplicht voorziet slechts dat de motivering dient aangepast te zijn aan het belang van de beslissing. Zo zal een ruimere motivering vereist zijn indien een beslissing zeer verstrekkende gevolgen heeft. In casu heeft verweerder een duidelijke motivering in rechte en in feite voorzien waarom het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. Verzoekster geeft in wezen aan niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen en stelt dat er wat deze beslissing betreft sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Het middel dient bijgevolg vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden onderzocht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen. Hierbij dient ook te zijn aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en over een behoorlijke huisvesting.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt allereerst op de vaststelling dat verzoekster niet op een afdoende wijze het duurzaam en stabiel karakter van de relatie heeft aangetoond zoals vereist in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

In de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt ingegaan op de verschillende stukken zoals aangebracht door verzoekster ter staving van haar verblijfsaanvraag, evenals op de redenen waarom deze stukken niet kunnen volstaan als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

Verzoekster betwist niet dat zij en haar partner op het ogenblik van de aanvraag nog geen jaar samenwoonden en er evenmin sprake is van een gemeenschappelijk kind. Wel houdt zij voor dat de voorgelegde stukken een voldoende bewijs vormen van het gegeven dat zij en haar partner elkaar reeds twee jaar kennen en elkaar minstens driemaal hebben ontmoet. Zo wijst verzoekster erop dat zij haar partner reeds sinds 2011 kent. Zij is van mening dat de voorgelegde verklaringen op eer van derden samen genomen met de andere stukken wel degelijk pertinent en voldoende zijn.

De Raad wijst erop dat het bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belg wenst te beroepen met elk passend middel kan worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager immers vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat verweerder gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie. Het komt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Hij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of verweerder is uitgegaan van de juiste gegevens en of zijn beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekster legde, teneinde het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie aan te tonen, allereerst verschillende foto's voor, met name ongedateerde foto's en foto's van 27 april 2012, 13 juni 2012 en 6 juli 2013. Verweerder geeft aan dat aan de hand van deze foto's geenszins blijkt dat verzoekster en

haar partner elkaar reeds twee jaar kenden op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Verzoekster betwist deze beoordeling als dusdanig niet.

Daarnaast legde verzoekster verklaringen op eer van derden voor. Wat deze verklaringen betreft, stelt verweerder in zijn beslissing dat deze niet in aanmerking worden genomen als afdoende bewijs van het stabiel en duurzaam karakter van de relatie gezien ze niet getoetst kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid. Op grond van deze motivering wordt niet uitgesloten dat dergelijke verklaringen op eer van derden samen genomen met andere bewijsstukken wel degelijk kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Gelet op de vaststelling in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat voor het overige geen bewijskrachtige stukken voorliggen die een kennis van twee jaar op het ogenblik van de aanvraag kunnen aantonen en het gegeven dat de verklaringen op eer van derden zijn opgesteld op uitdrukkelijke vraag van verzoekster en/of haar partner en dergelijke verklaringen slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegelicht, kan het geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder de loutere verklaringen op eer van derden niet weerhoudt als afdoende bewijs van het gegeven dat de partners elkaar reeds twee jaar kenden ten tijde van de aanvraag en als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Verweerder kon hierbij wijzen op het gegeven dat de voorgelegde verklaring op eer, bij gebreke van overige bewijskrachtige stukken die van aard zijn het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te leveren, niet kunnen worden getoetst op hun feitelijkheid en waarachtigheid en aldus slechts een geringe bewijswaarde kunnen worden toegedicht.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder, waar hij vaststelt dat het bewijs van een duurzame en stabiele relatie zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet niet is geleverd aan de hand van de voorgelegde foto's en verklaringen op eer van derden, tot zijn besluit is gekomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

Verzoekster uit verder kritiek op een tweede motief dat aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag ligt, en waarbij wordt vastgesteld dat niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Raad merkt op dat het hier een overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de voormelde beslissing. Een onderzoek van dit middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om deze beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

3.1.2.4. Verzoekster beroept zich verder nog een schending van het voorzorgsbeginsel. Er blijkt evenwel niet dat verweerder zijn beslissing niet met de nodige voorzorg of zorgvuldigheid heeft voorbereid of hierbij niet met alle relevante elementen rekening zou hebben gehouden. Enige schending van dit beginsel wordt door verzoekster niet aangetoond.

3.1.2.5. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

3.1.2.6. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Attendu que la requérante soutient que l'exécution de la décision entreprise porterait une atteinte disproportionnée à son droit à la vie privée et familiale si tant est qu'elle est la partenaire de Monsieur [E. N'S.] avec lequel il mène une vie familiale réelle et effective.

Que l'article 8 vanté sous le moyen protège non seulement le droit au respect de la vie familiale mais aussi le droit au respect de la vie privée ; il s'agit pour l'administration de se garder de briser ou d'influencer négativement cette vie privée et familiale.

Que manifestement l'exécution de la décision entreprise impliquerait nécessairement une séparation de la partie requérante avec son partenaire, ce qui serait une mesure disproportionnée portant atteinte au droit à la vie privée et familiale.

Que force est de relever que s'agissant de l'article 8 qui consacre le droit au respect de la vie privée et familiale, la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé dans plusieurs affaires que ce droit n'est pas absolu, contrairement au droit de ne pas subir des traitements inhumains et dégradants posé par l'article 3 qui ne ménage aucune exception ; cependant, les atteintes au droit consacré par l'article 8 sont strictement encadrées puisqu'elles doivent être prévues par une loi, poursuivre un but légitime et être nécessaires dans une société démocratique.

Qu'en l'espèce, et ce avec bon sens, l'on peut soutenir que les deux premières conditions sont remplies puisque la décision entreprise trouve son fondement dans la loi du 15.12.1980 qui vise à contrôler l'entrée et le séjour des étrangers en Belgique ; en revanche, cette décision semble manifestement disproportionnée au regard de l'unité familiale qui n'est pas et ne peut être contestée.

Qu'ainsi, la condition que la mesure soit nécessaire dans une société démocratique n'est donc pas remplie, ce qui constitue une violation de l'article 8 de la CEDH.

Qu'il incombe à la partie défenderesse de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

Qu'il ne ressort nullement de la décision attaquée que la partie défenderesse a procédé à un examen rigoureux de la situation familiale particulière de la requérante.

Qu'il sied, en l'espèce, d'annuler la décision entreprise ainsi que l'ordre de quitter le territoire qui en est le corollaire dès lors qu'il y a un risque avéré de violation de la disposition vantée sous le moyen."

3.2.2. Verzoekster beroept zich op een effectieve gezinsband met haar Belgische partner om te stellen dat er sprake is van een privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij toont geen beschermenswaardig privéleven aan dat losstaat van haar relatie met haar Belgische partner.

Los van het gegeven dat verzoekster de motivering in de beslissing tot weigering van verblijf niet weerlegt dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie met haar Belgische partner niet is aangetoond en daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, stelt de Raad in ieder geval vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een disproportionele of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds haar recht op een privé- en gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. Zo wijst de Raad erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar of haar partner verhinderen om in haar land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met haar partner. Verzoekster en haar partner dienden ook te weten dat de preciaire verblijfssituatie van verzoekster tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht wordt ontnomen en beletten niet dat zij alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van zodra zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

Onder deze omstandigheden blijkt niet dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

De Raad wijst er ten slotte ook op dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende november tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS